

Ронила сльози у чистім полі,  
Стікала кров'ю у темнім гаї,  
Несла в неволі нестерпні болі,  
В труні лежала — і оживає!

Ти простягала поживклу руку,  
Благословляла синів на битву,  
Як вража сила, мов крук по круку,  
Ішла на дику свою ловитву.

Високе серце назустріч звіру,  
Назустріч кату — огонь розплати,  
У дні, як ночі,— нетлінну віру  
Ти зберігала, скорботна мати.

Радій же нині, о всеблагая,  
Клеціальним зіллям квітчай оселю:  
Заржали коні у темнім гаї,  
В стремена дзвонять сини веселі!